

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਤਿਰਸਠਵਾਂ ਭਾਗ

ਮਿਲਰ ਦੇ ਚਾਰਟਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ: ਇਸਲਾਮ, ਜਾਂਚਕਾਰੀ ਨਿਆਂ, ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਪਰਖੇ ਜਾਣਾ

Jeff Pippenger

2024-01-27

ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ, "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਉੱਤੇ ਮਹਾਨ ਚਾਨਣ ਦਿੱਤਾ।" ਜਿਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉੱਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਬਾਰੂਵੇਂ, ਤੇਰੂਵੇਂ, ਸੇਲੂਵੇਂ, ਸਤਾਰੂਵੇਂ ਅਤੇ ਅਠਾਰੂਵੇਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਉਸ "ਮਹਾਨ ਚਾਨਣ" ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਧਿਆਇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ।

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਬਾਰੇ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਜੋ ਜੋਤਿ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ, ਮੋਹਰਾਂ ਅਤੇ ਤੁਰਹੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸੀ; ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਤੁਰਹੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ "ਤਿੰਨ ਹਾਏਆਂ" ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹੀ ਹੱਥਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਉਹ "ਮਹਾਨ ਜੋਤਿ" ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਭੀ, ਉਹ "ਮਹਾਨ ਜੋਤਿ" ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਿਛੋਕੜ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਿਤ ਸੀ।

"ਏਸ਼ੀਆ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹਨ, ਉਸ ਦੇ ਸੱਤ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਅਤੇ ਮੋੜਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਅਤੇ ਵਿੱਪਤੀ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰੇਰਿਤਾਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ। ਸੱਤ ਮੁਹਰਾਂ ਕਲੀਸਿਆ ਉੱਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਜ-ਵਿਹਾਰ ਦਾ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਦਾ, ਇਤਿਹਾਸ ਹਨ। ਸੱਤ ਤੁਰਹੀਆਂ ਧਰਤੀ, ਅਰਥਾਤ ਰੋਮੀ ਰਾਜ, ਉੱਤੇ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸੱਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਨਿਆਂਵਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹਨ। ਅਤੇ ਸੱਤ ਪਿਆਲੇ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਆਖਰੀ ਸੱਤ ਮਹਾਂਮਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੀ ਮਿਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਸਹਾਇਕ ਨਦੀਆਂ ਵਾਂਗ ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੁੰਝੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਮਹਾਨ ਨਦੀ ਨੂੰ ਭਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਸਮੂਹ ਵਰਤਾਤ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਅਨੰਤਤਾ ਦੇ ਮਹਾਸਾਗਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦਾ।"

"ਮੇਰੇ ਲਈ, ਇਹ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਹੋਰ ਭਾਗਾਂ ਦਾ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਰੂਪਕ ਅਤੇ ਉਪਮਾਵਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਇਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਈਆਂ ਗਈਆਂ, ਪਰ ਉਹ ਹੋਰ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੱਭੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਹੋਰ ਅੰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਈਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਭਾਗ ਦਾ ਭੀ ਸਪਸ਼ਟ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।" William Miller, Miller's Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਕਿ ਮਿਲਰ ਨੇ ਸੱਤ ਆਖਰੀ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੱਤ ਨਿਆਂ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਿਆ ਕਿ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਘਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸੱਤ ਨਰਸਿੰਗਿਆਂ ਨੂੰ "ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਜਾਂ ਰੋਮੀ ਰਾਜ ਉੱਤੇ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸੱਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਨਿਆਂਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸ" ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿਚਲੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਪਛਾਣਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰਥ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਲਈ, ਪਹਿਲੇ ਚਾਰ ਨਰਸਿੰਗਿਆਂ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਨਰਸਿੰਗਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭੇਦ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਸੀਮਿਤ ਰਹੀ।

ਮਿਲਰ ਇਹ ਪਛਾਣਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਕਿ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਨਿਆਉ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਲਾਗੂਅਤ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟ ਆਪਣੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਹੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਿਲਰ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪਛਾਣਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਤੁਰਹੀਆਂ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਨਿਆਉ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਨਿਆਉ ਕਿਹੜੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੀਆਂ ਚਾਰ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਤੁਰਹੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜੇ ਭੇਦ ਹੈ, ਉਹ ਸਮਝ ਸੀਮਿਤ ਸੀ, ਜਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਸੀਮਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ, ਇਸਲਾਮ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਹਾਏਆਂ ਦਾ "ਰਤਨ" ਫਿਰ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਿਵੇਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਇੱਕ "ਬੁੱਧੀਮਾਨ" ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਇਹ ਪਛਾਣਣ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਲਿਖੀ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਉੱਤੇ ਵੀ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ King James Bible ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਦੋ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਰਟਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਹੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਦਿਵਯ ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਰਤੀ।

ਮਿਲਰ ਦੇ ਪੰਜਵੇਂ, ਛੇਵੇਂ ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਤੁਰਹਿਆਂ (ਇਸਲਾਮ) ਦੇ "ਰਤਨ" ਦੀ ਚਮਕ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਸ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅੰਤਿਮ Midnight Cry ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾਂਦਾ ਹੈ। Millerite ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ Midnight Cry ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਾਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦਾ "Midnight Cry" ਸੰਦੇਸ਼ (ਜੋ ਤੀਸਰੇ Woe ਦਾ ਇਸਲਾਮ ਸੰਬੰਧੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ), October 22, 1844 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। Millerite ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਤਾਰੀਖ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ Sunday law ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ October 22, 1844 ਅਤੇ Sunday law—ਦੋਵੇਂ ਹੀ—ਸਲੀਬ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ Triumphant Entry ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਸੀ।

ਪੰਜਵੇਂ, ਛੇਵੇਂ ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਤੁਰਹਿਆਂ (ਇਸਲਾਮ) ਬਾਰੇ ਮਿਲਰ ਦਾ "ਰਤਨ" ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਸ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਚਮਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਅੰਤਿਮ-ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸੁਧਾਰਕ ਅੰਦੋਲਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਤੀਜੇ ਹਾਏ ਦਾ ਇਸਲਾਮ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੁਧਾਰਕ ਅੰਦੋਲਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਛਾਇਆ ਹਰ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਸੁਧਾਰਕ ਅੰਦੋਲਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸੁਧਾਰਕ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ "ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ" ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੋਵੇ, ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ "ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮੇਂ" ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੋਵੇ, ਦਾਉਦ ਦੇ ਸੁਧਾਰਕ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੰਦੂਕ" ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਮੂਸਾ ਦੇ ਸੁਧਾਰਕ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ "ਵਾਚਾ" ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੋਵੇ।

ਚਾਹੇ ਉਹ ਸਲੀਬ ਦੀ ਘਟਨਾ ਹੋਵੇ, 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਸੁਧਾਰਕ ਅੰਦੋਲਨਾਂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਸ਼ੇ ਹੋਣ, ਹਰ ਇੱਕ ਤਾਰੀਖ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲਈ ਜੀਵਨ-ਮਰਨ ਦੀ ਪਰਖ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੀ। ਇਸਲਾਮ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ "ਵਾਯਾਂ" ਬਾਰੇ ਮਿਲਰ ਦਾ "ਰਤਨ" ਜੀਵਨ-ਮਰਨ ਦੀ ਪਰਖ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ "ਤੇਲ" ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਦੇ ਰਤਨ ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ "ਦੱਸ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਚਮਕੇ।" ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਦੇ ਰਤਨ ਮਿਟੀ ਦੇ ਤੇਲ (ਦੀਵੇ ਦੇ ਤੇਲ) ਵਾਂਗ ਸਨ, ਪਰ ਅੱਜ ਉਹ ਰਤਨ ਰਾਕੇਟ ਇੰਧਨ ਹਨ।

ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਦੂਜੇ ਹਾਏ ਦੀ ਇਸਲਾਮ-ਸੰਬੰਧੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਠੀਕ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ, ਜੋ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਹੋਈ; ਪਰ ਤੀਜੇ ਹਾਏ, ਜੋ ਸੱਤਵੀਂ ਤੁਰਹੀ ਹੈ, ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੀ ਕਿ ਤੀਜਾ ਹਾਏ ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਛੇਵੇਂ ਰਾਜ ਉੱਤੇ ਨਿਆਂ ਵਜੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੰਜਵਾਂ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕੇ, ਛੇਵੇਂ ਰਾਜ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਛੱਡੋ। ਤੋਂ ਭੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਬਾਰੇ ਜੋ "ਵੱਡੀ ਰੋਸ਼ਨੀ" ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੇ "ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਸੱਦੇ" ਵਿੱਚ ਦੱਸ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚਮਕਣੀ ਹੈ।

ਹੱਥਕੂਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸੱਚ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹੀ ਸੱਚ ਹਨ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਚਾਰਟ ਉਹਨਾਂ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਿਲਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ 1844 ਤੱਕ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ

ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚਮਕਣਗੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਅੱਜ ਵੀ ਉਤਨੀਆਂ ਹੀ ਸਹੀ ਹਨ ਜਿੰਨੀਆਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਪਰ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਿੱਧੀਆਂ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਪੇਸ਼ਗੋਈਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਵੀ, ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਦੇ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਮਈ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੂਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਮਿਲਰ ਦੇ ਕੁਝ ਹੀਰਿਆਂ ਨਾਲ ਭਵਿੱਖ ਸੰਬੰਧੀ ਪੇਸ਼ਗੋਈਆਂ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

1844 ਵਿੱਚ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ ਮਸੀਹ ਦਾ ਸਵਰਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ, ਉਸ ਕੰਮ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੇਈਂ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਿਸ ਵੱਲ ਉਸ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਜੇ ਵੀ "ਪੁਰਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ" ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਉਲਾਈ ਅਤੇ ਹਿੱਡੇਕੇਲ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਪੁਰਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

"ਉਹ ਜੋਤਿ ਜੇ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਲਾਈ ਅਤੇ ਹਿੱਡੇਕੇਲ ਦੇ ਕੀੜਿਆਂ ਉੱਤੇ, ਜੋ ਸ਼ਿਨਾਰ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਨਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖੇ ਸਨ, ਉਹ ਹੁਣ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸਾਰਾ ਜਲਦੀ ਹੀ ਘਟਿਤ ਹੋਵੇਗਾ।" Testimonies to Ministers, 112.

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀਆਂ ਸੱਤਵੀਂ ਅਤੇ ਅੱਠਵੀਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦੀਆਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉਹ ਹਿੱਸੇ, ਜੋ ਦੋਨਾਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਹਨ, ਅਜੇ ਭਵਿੱਖ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਾਲੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨਾਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਆਪਣਾ ਘਾਤਕ ਘਾਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ "ਪੱਥਰ" ਜੋ "ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਪਹਾੜ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ" ਹੈ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਦਾ ਅੱਠਵਾਂ ਰਾਜ, ਅਜੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਪਰ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀਆਂ ਦੂਜੀ, ਸੱਤਵੀਂ ਅਤੇ ਅੱਠਵੀਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਾ ਪੂਰਾ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ।

ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦਾ ਕੰਮ, ਅਤੇ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਤੀਜੀ ਹਾਏ, ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੋ ਵਿਸ਼ੇ ਹਨ ਜੋ ਮਿੱਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਵੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਚਾਰਟਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਹੀ ਰੇਖਾ ਉੱਤੇ ਇਕੱਠਿਆਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਦ 1843 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਸੁੱਧੀ ਲੱਭਦੀ ਹੈ। ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਇਹ "ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ" ਦੇ "ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਇਤਿਹਾਸ" ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਛਾਣਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੋਹਰਬੰਦ ਹਾਲਤ ਤੋਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਉਹ "ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਇਤਿਹਾਸ" "ਸੱਚਾਈ" ਉੱਤੇ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦੇ ਉਹ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰ ਹਨ ਜੋ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਤੇ "ਸੱਚਾਈ" ਸ਼ਬਦ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ, ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਸੱਚਾਈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਵਜੋਂ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ "ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਇਤਿਹਾਸ" ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਗਾਵਤ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ "ਤੇਰ੍ਹਾਂ" ਉਹ ਗਿਣਤੀ ਹੈ ਜੋ ਬਗਾਵਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਪਹਿਲੇ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸਾਲ 1843 ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਗਮਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਖਰੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਉਹ "ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਇਤਿਹਾਸ" ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਤੋਂ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਬਿਲਕੁਲ ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਅਨੁਸਾਰ)।

"ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜ ਸਿਆਣੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪੰਜ ਮੁਰਖ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਅੱਖਰ-ਅੱਖਰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਵੇਗਾ ਵੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਾਂਗ, ਇਹ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ।" Review and Herald, August 19, 1890.

ਜਦੋਂ ਠੀਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਿਛਲਾ ਬਿਆਨ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਕੋ ਹੀ ਲੋਕ-ਸਮੂਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮੂਰਖ ਜਾਂ ਬੁੱਧਿਮਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਹੀ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਨ ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਜੋ "ਸ਼ਬਦ-ਸ਼ਬਦ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਵੇਗਾ" ਉਸ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ "ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ" ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਮਰੀਆਂ, ਸੁੱਕੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ, 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਨੂੰ ਵਾਪਰੀ। ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ, ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਉਸ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਕੁਝ ਸੀ ਵੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਅਸਫਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕਿ "ਦੇ ਗਵਾਹ" ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਮਾਰੇ ਪਏ ਸਨ। "ਸ਼ਬਦ-ਸ਼ਬਦ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਸ਼ਬਦ-ਸ਼ਬਦ"।

ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਪੂਰਵਲਾ ਵਾਚਾਕਾਰ ਲੋਕ-ਸਮੂਹ (ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ) ਨੇ 1843 ਦੀ ਅਸਫਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ (ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ) ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਰਖ ਦੇ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਪਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਹ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ੀ ਸਮਾਂ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਦੂਜੇ ਹਾਏ (ਇਸਲਾਮ) ਦੀ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ 'ਤੇ ਉਤਰਿਆ। ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਗਲਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਹੋਰ ਸੱਚ ਦੀ ਖੋਜ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹਾਨਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਸ਼ਾ "ਸਮੇਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ" ਸੀ।

11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ ਅਠਾਰਾਂ ਦਾ ਦੂਤ ਤੀਜੇ ਹਾਏ (ਇਸਲਾਮ) ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵੇਲੇ ਉਤਰਿਆ। ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਇਸਲਾਮ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਪੂਰਵ ਵਾਚਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੂਰਵ ਵਾਚਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸੱਚ ਦੀ ਖੋਜ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹਾਨਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੀਆਂ "ਕੁਆਰੀਆਂ" ਲਈ ਪਰਖ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰਵ ਵਾਚਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰਖ, ਜੋ ਦੂਤ ਦੇ ਉਤਰਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਉੱਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਰਖ ਦੀ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਕੁਆਰੀਆਂ ਮੂਰਖ ਹਨ ਜਾਂ ਬੁੱਧਿਮਾਨ।

ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ। ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਲਈ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ "ਸਮਾਂ" ਸੀ, ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ "ਇਸਲਾਮ" ਹੈ। ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਪੁਕਾਰ ਨਾਲ ਜਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੇ ਰਤਨ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਦਸ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਚਮਕਦੇ ਹਨ। ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਰਤਨ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਚਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਸਲਾਮ ਅਤੇ ਜਾਂਚਕਾਰੀ ਨਿਆਇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ "ਸੰਦੇਸ਼" ਦੀਆਂ ਅਤੇ ਜਾਂਚਕਾਰੀ ਨਿਆਇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ "ਅਨੁਭਵ" ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਪਹਿਲੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਕੁਆਰੀਆਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਚਾਰਟ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਦੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਦਰਸ਼ਾਵਟ, ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਤੋਂ ਆਖਰੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਜਦੋਂ ਸੱਤ ਗੱਜਾਂ ਦਾ "ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਇਤਿਹਾਸ" ਘਟਿਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਦ ਜਾਂਚੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਖਰੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਖਰੀ ਕੰਮ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਨੀਏਲ ਨੌਂ ਦੇ "ਕਲੋਸਮਈ ਸਮਿਆਂ" ਦੌਰਾਨ, ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਗਿਆਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ ਸੱਤ ਦੀਆਂ "ਚਾਰ ਹਵਾਵਾਂ" ਨੂੰ ਰੋਕੇ ਰੱਖਣ ਦੇ ਵੇਲੇ, ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ ਸਤਾਈ ਦੇ "ਪੂਰਬੀ ਹਵਾ ਦੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਤੀਵਰ ਹਵਾ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਉਣ" ਦੇ ਸਮੇਂ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ "ਉਸ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਘੋੜੇ ਨੂੰ, ਜੋ ਛੁੱਟ ਨਿਕਲਣ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੇ ਨਾਸ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਰੋਕ ਕੇ ਰੱਖਣ ਦੇ

ਦੌਰਾਨ ਘਟਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਗਵਾਹ ਤੀਜੇ ਹਾਏ ਦੇ ਇਸਲਾਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਹਬੱਕੁਕ ਦੇ ਦੋ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਰਟਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮੁੱਖ ਤੱਤ, ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਚਾਰਟਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ, ਇਹ ਹਨ: ਇਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਮੁਹਰਬੰਦੀ, ਇਸਲਾਮ, ਅਤੇ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀ ਪੂਰਤੀ। ਚਾਰਟ ਇੱਕ "ਅਨੁਭਵ" ਅਤੇ ਇੱਕ "ਸੰਦੇਸ਼" ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਅਤੇ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ "ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਮਸੀਹ, ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਆਸ", ਜੋ ਉਸ ਸਿਧਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਇਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਹਨ।

ਉਹ ਭੇਤ ਵੀ, ਜੋ ਯੁੱਗਾਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਸ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਇਹ ਜਾਣੂ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਭੇਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਧਨਵੰਤਾ ਕਿੰਨੀ ਹੈ; ਜੋ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਆਸ: ਜਿਸ ਦਾ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ; ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਸਿਧ ਕਰਕੇ ਪੇਸ਼ ਕਰੀਏ। ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:26-28.

ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਕ ਸਮੂਹ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ "ਬੰਧਵਾਈ" ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ ਹਨ। ਬੰਧਵਾਈ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਮਰੇ ਪਏ ਰਹਿਣ ਦੀ ਬੰਧਵਾਈ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਗਿਆਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਮੌਤ ਦੀ ਇਹ ਬੰਧਵਾਈ ਲੈਵੀਅਨ ਛੱਬੀ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੰਧਵਾਈ ਤੇਬਾ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੌਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਸੁੱਕੇ ਔਠਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਇੱਕ "ਝੰਡਾ" ਵਜੋਂ ਉੱਪਰ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸਨ, ਜੋ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਆਸ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨਿਵਾਰ ਪਛਤਾਵੇ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੱਲੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੱਲਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਬੂਵਤੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਦ ਮਸੀਹ ਫਿਰ "ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ", ਅਤੇ ਉਹ "ਅਨੁਭਵ" ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਝੰਡੇ ਦਾ ਸਦੱਸ ਹੋਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰ ਉੱਪਰ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਦੋਨਾਂ ਚਾਰਟਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਦੋਂ ਜੋ "ਅਨੁਭਵ" ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸੁਰਗਿਕ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ "ਅਨੁਭਵ" "ਮਾਰੇਹ" ਦਰਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ "ਦਿੱਖ" ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ। ਜੋ "ਸੰਦੇਸ਼" ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ "ਖਾਜ਼ੇਨ" ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ। ਉਸ "ਸੰਦੇਸ਼" ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਉਸ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਬਾਗ਼ੀ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਤੀਸਰੇ ਹਾਏ ਦੇ ਇਸਲਾਮ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

1856 ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਵਿੱਚ ਆਤਮਿਕ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਮੁੜ-ਨਿਰਮਾਣ ਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। 1798 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਮਿੱਲਰਾਈਟ ਮੰਦਰ ਨੀਂਹਾਂ ਉੱਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਮਿੱਲਰ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ "ਰਤਨਾਂ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੋ ਅਗੂਆਂ ਦੇ ਚਾਰਟਾਂ (1843 ਅਤੇ 1850) ਉੱਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਬੱਕੁਕ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਸਬਤ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਕੰਧ ਖੜ੍ਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ "ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਗਲੀ" ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ "ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਹਾਂ" ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ। ਪਰ, ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ, ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1863 ਵਿੱਚ, ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ "ਸੱਤ ਵਾਰਾਂ" ਦੀ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਲਾਇਚੀਕਿਆ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਭਟਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844, ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣੇ ਗਏ ਕਲੋਜ਼ਮਈ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗਲੀ ਅਤੇ ਦਿਵਾਰ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਸਾਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਜਾਣ ਲੈ ਅਤੇ ਸਮਝ ਲੈ ਕਿ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਾਰਣ ਲਈ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਸੀਹਾ ਸਰਦਾਰ ਤੱਕ ਸੱਤ ਹਫ਼ਤੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਹੋਣਗੇ; ਗਲੀ ਫਿਰ ਬਣਾਈ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਕੰਧ ਵੀ, ਉਹ ਵੀ ਸੰਕਟਮਈ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ। ਦਾਨੀਏਲ 9:25।

ਸਾਰੇ ਨਬੀ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ "troubulous times" ਨੂੰ Early Writings ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।

"ਉਸ ਵੇਲੇ, ਜਦੋਂ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕਲੋਜ਼ਮ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋਣਗੇ, ਤਦ ਵੀ ਉਹ ਰੋਕੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕਣ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ 'ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ,' ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵੱਲੋਂ ਤਾਜ਼ਗੀ, ਆਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰੇ ਜਦੋਂ ਆਖ਼ਰੀ ਸੱਤ ਬਲਾਵਾਂ ਉਡੇਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।" Early Writings, 85.

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

"ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੱਕ ਉਹ ਜੋ ਸੱਚ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਸ ਦੀ ਨਰਕੀ ਛਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦੇਵੇਗੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਪਿਆਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਦੀਵੀ ਹਕੀਕਤਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਣਗੇ। ਜੇ ਕੁਝ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਜ਼ਖਰਯਾਹ, ਅਧਿਆਇ 3 ਅਤੇ 4, ਅਤੇ 4:12-14 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ: 'ਅਤੇ ਮੈਂ ਫਿਰ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਇਹ ਜੈਤੂਨ ਦੀਆਂ ਦੋ ਟਾਹਣੀਆਂ ਕੀ ਹਨ, ਜੋ ਦੋ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਨਲੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਸੋਨੇ ਵਰਗਾ ਤੇਲ ਉਡੇਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ? ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਆਖਿਆ, ਕੀ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹਨ? ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਖਿਆ, ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ। ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਇਹ ਉਹ ਦੋ ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ ਜਣੇ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।'"

"ਪ੍ਰਭੂ ਸਰੋਤਾਂ ਨਾਲ ਪਰਿਪੂਰਨ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਘਾਟ ਨਹੀਂ। ਸਾਡੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਘਾਟ, ਸਾਡੀ ਸੰਸਾਰਿਕਤਾ, ਸਾਡੀਆਂ ਹਲਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਸਾਡਾ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ—ਜੋ ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕਾਲੀਆਂ ਛਾਵਾਂ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਘੇਰਾ ਪਾ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਸੀਹ ਨਾ ਤਾਂ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਰਬਥ ਮਨੋਹਰ ਹੈ ਅਤੇ ਦਸ ਗਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਿਅਰਥਤਾ ਵੱਲ ਉਠਾਉਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਆਤਮਾ ਉਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਛੋਟੀ ਨਜ਼ਰ ਛਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਵੇਖਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ। ਦੂਤ ਚਾਰ ਹਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਇੱਕ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਘੋੜਾ ਹੈ ਜੋ ਛੁੱਟ ਕੇ ਨਿਕਲ ਪੈਣ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਦੌੜ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਮੌਤ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੋਇਆ।

"ਕੀ ਅਸੀਂ ਅਨੰਤ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਡੇਹਲੀਜ਼ ਉੱਤੇ ਹੀ ਸੁੱਤੇ ਰਹੀਏ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਮੰਦੇ, ਠੰਢੇ ਅਤੇ ਮੁਰਦਾ ਹੋਈਏ? ਹਾਏ, ਕਾਸ਼ ਸਾਡੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸਾਹ ਉਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਫੁਕਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਜੀਉਣ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਰਾਹ ਸੰਕੁਚਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਾਟਕ ਤੰਗ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੰਗ ਫਾਟਕ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਅਸੀਮ ਹੈ।" Manuscript Releases, volume 20, 217.